

Kardo kirčiai Adažiuose

Vyr. ltn. Indrė SEJONIENĖ

PAG-16 visuomenės informavimo karininkė

Eil. Vilius DŽIAVEČKA

„Savanorio“ korespondentas

Birželio 9-22 dienomis Estijoje ir Latvijoje vyko tarptautinės pratybos „Kardo kirtis 2012“, kuriose dalyvavo daugiau kaip 100 Savanorių pajėgų karių - į misiją besirengianti Goro provincijos atkūrimo grupės šešioliktoji pamaina (PAG-16) - Didžiosios Kovos rinktinės kariai.

Iš viso dalyvavo apie du tūkstančiai karių iš penkių šalių – Lietuvos, Latvijos, Estijos, JAV ir Kanados.

Šių tarptautinių pratybų tikslas - tobulinti tarpusavio taktines procedūras tarp trijų Baltijos valstybių ir JAV sausumos bei oro pajėgų ir tokiu būdu tinkamai pasirengti dalyvauti NATO operacijoje Afganistane.

Šiais metais pratybos vienu metu vyko dviejose šalyse. Estijoje štabo ir kuopų valdymo grupių karininkai, su rinktinės ir PAG-16 vadu mjr. Linu Kubiliumi priešakyje, treniravosi vykdyti štabo darbą gynybos operacijų metu.

Nukelta į 4 p. Adažiuose mūsų savanoriai atlikinėjo įvairiausias užduotis. Pirmame plane – vilnietė savanorė eit. Vida Riukienė

Eil. Viliaus Džiavečkos nuotrauka

Gyvenimas pagal Ivoną

J. eil. Aurimas RADKEVIČIUS

Didžiosios Kovos rinktinė

Lietuvoje požiūris į tarnaujančias kariuomenėje moteris dar tik vaduojasi iš stereotipų ir pasakojimai apie mūsų kares visuomet intriguoja. Apie tai, kas atveja dailiosios lyties atstovės į kariuomenę ir kas lemia jų sėkmę, kaip tik ir kalbinome Didžiosios Kovos rinktinės Trakų kuopos leitenantę Ivoną Kuliešienę. Ivona įdomi tuo, kad neseniai pabaigusi studijas ji jau turi ir leitenantės laipsnį. Tačiau labiausiai žavi tai, kad ši moteris gali pasidalinti viena iš tų nuostabių asmeninių istorijų, kai tarnavimas kariuomenėje virto meilės istorija, peraugusia į santuoką ir šeimyninį dviejų Trakų kuopos savanorių gyvenimą. Bet apie viską nuo pradžių.

Pradėkime nuo klausimo, kodėl tamsta, Ivona, nusprendei ateiti į kariuomenę?

Planavau stoti į Lietuvos karo akademiją, tačiau tuo metu, kai reikėjo stoti, sveikata neleido. Nenorėjau praleisti metų, tad įstojau į teisę ir sužinojau apie savanorius. Šiaip į savanorius patekau labai sunkiai. Tėko pavargti kol

pavyko pasimatyti su vadu, nes vyresnio amžiaus budėtojas, pamatęs mane, tokią vos ne 1,5 m ūgio merginą, liesą, jauną, pareiškė: „Vaikeli, vadas išvykęs, čia nereiktų karių, pakankamai savo turim, susirask kitų užsiėmimų“. Kaskart vis išgirsdavau tą patį, kol pagaliau sutikau kuopos intendantą ir tik jo dėka pavyko susitikti su slaptinguoju vadu. Labai nudžiugino, kad pastarasis kalbėjo geranoriškai, su entuziazmu. Taigi pasiruošusi išlaikiau įskaitą ir tapau savanore.

Į bazinį kario savanorio įgūdžių kursą išsiuntė kovo mėnesį. Spaudė šaltis, o mes važiuome kroviniu automobiliu apie 9 valandas, per įvairius miestelius iki pat Telšių. Perpūtė, sušalau, susirgau ir pamatavus temperatūrą medicinos punkte, išsiuntė mane namo. Tad antrą kartą į bazinį kursą vykau jau gegužės mėnesį ir sėkmingai baigiau.

Kokius išpūdžius paliko ten praleistas laikas?

Viskas labai patiko. Tiesiog pagavau azartą. Aišku, kursas nebuvo lengvas, tačiau labai įdomus. Gyvenome tris savaites gamtoje, dalyvavome pratybose, nakvojomė palapinėse.

O kaip viskas klostėsi toliau?

Po bazinio kurso prasidėjo tarytum kursų maratonas – vykau beveik į visus iš eilės ir taip maždaug per 2 metus perėjau viską, kas tik buvo įmanoma Savanorių pajėgose. Vadas pasiūlydavo, o aš niekada neatsisakydavau. Buvau tarsi „kamštis“ kuopoj, jei niekas nevyksta, o yra vieta, tai važiuoju aš. Kurį laiką man nepavyko dalyvauti net pratybose, nes vis lankiau vienokius ar kitokius kursus. Su kai kuriais kuopos kariais susipažinau irgi tik po dviejų metų. Taip sutapo, kadangi dažniausiai žiemos metu mažai vyko kuopos pratybų bei kursų, o kai pavasarį prasidėdavo pratybos, prasidėdavo ir kursai. Esu labai dėkinga vadui, kad jis mane visur kviesdavo dalyvauti. Džiaugiuosi, kad į visus kursus pavyko išvykti ir juos pabaigti. Negaliu pasakyti, kad esu fiziškai labai stipri, bet užsispyrimo man netrūksta. Pamenu, per bazinį kažkas nutiko su koja, labai skaudėjo, šlubavau, net siūlė važiuoti namo, tačiau nesutikau, išgerdavau nuskausminamųjų ir toliau dalyvaudavau pratybose. Galvojau, na jau ne, jei atvykau į bazinį kursą, tai ir pabaigsiu. Užteko,

Leitenantė Ivona Kuliešienė

Autoriaus nuotrauka

kad pirmą kartą išsiuntė dėl ligos. Turbūt dėl to užsispyrimo taip ir išėjo, nes kol kas gyvenime pasiekiu viską, ko noriu.

Jei vykdavo kokie renginiai ar parada, taip pat mielai visur dalyvaudavau. Vadas juokaudamas sakydavo, kad mane visa rinktinė žino, nes rengiant įsakymus mano pavardė labai dažnai ten figūruodavo.

Po to iš vieno pažįstamo kario sužinojau, kad Karo akademija organizuoja vienerių metų trukmės būrių vadų kursus aukštųjų mokyklų studentams. Užsirašiau ir aš į

juos bei sėkmingai baigiau. Dabar bandysiu įsidarbinti profesionalioje kariuomenėje teisininke, nes jau turiu karininko laipsnį ir teisinį išsilavinimą. Tikslas išlikti tas pats, tik kelios detalės keičiasi.

Nukelta į 2 p.

9 772029 843005

Pirmasis atkurto rinktinės dienos minėjimas

Nuo šiol ir Priskėlimo rinktinės kuopos turės savo vėlukus

Eil. Pauliaus Mamonovo nuotrauka

Kpt. Alfonsas BIČKUS

Priskėlimo rinktinės štabo S5 skyriaus viršininkas

Birželio 2 d. Radviliškyje Priskėlimo rinktinė minėjo įkūrimo dieną. Šventė prasidėjo mišiomis Radviliškio bažnyčioje, jas aukojo KOP kapelionas mjr. Virginius Veilentas. Kapelionas džiaugė-

si prisikėlusia Priskėlimo rinktinė ir gyvuojančia jos dvasia.

Radviliškio stadione vyko iškilminga rikiuotė, kurios metu prisiekė kariai savanoriai, rinktinės kuopoms įteikti pėstininkų kuopų vėlukai.

Radviliškietiai stadione turėjo galimybę susipažinti su mūsų kariuomenės ginkluote. Oro gy-

nybos batalionas parodė apžvalgos radarus ir raketinį oro gynybos kompleksą. Taip pat šventės dalyviai galėjo susipažinti ir su Savanorių pajėgose naudojamais ginklais. Nebuvo pamiršti ir mažiausieji šventės dalyviai. Kas nenorėjo išbandyti ginkluotės, galėjo pasivažinėti Kęstučio bataliono karine technika, pasivažinėti Vai-

doto bataliono karių išvirta kareiviška koše, pasižiūrėti Mindaugo bataliono karinės technikos.

Radviliškio kultūros centre kariams įteikti medaliai „Už pavyzdinę tarnybą“, padėkos raštai. Koncertavo grupė „Karuzė“ ir Radviliškio kultūros centro roko grupė.

- Jaučiu didžiulį pasitenkinimą ir garbę stovėti prieš jus kaip atkurto

rinktinės vadas. Rinktinės, kurioje pradėjau tarnauti eiliniu savanoriu, ir dabar esu čia. Stengsiuosi puoselėti senas tradicijas ir kurti naujas. Tikiuosi, kad rinktinė, kuri atsikūrė po 5 metų laikotarpio, gyvuos ilgai ir profesinės karo tarnybos kariai bei savanoriai galės didžiuotis joje tarnaudami, - sakė rinktinės vadas mjr. Egidijus Budraitis.

„Mes - Tau, Tėvyne“ Dieveniškėse

Vladas KASPERAVIČIUS

žurnalistas

Šių metų gegužės 12 dieną Dieveniškėse vyko šaulių ir Šalčininkų rajono jaunimo sąskrydis. Vienas šio renginio organizatorių buvo Vilniaus apskrities šaulių rinktinės Šalčininkų 11-osios kuopos vadas Eimantas Tamulynas, kuris papasakojo, kad šis renginys skirtas žuvusio pasieniečio Gintaro Žagunio atminimui (21-osios žūties metinės), o skambus sūkis „Mes - Tau, Tėvyne“ nusako kilnią tikslą – skatinti jaunuosius šio krašto piliečius būti aktyviems ir patriotiškiems.

Tris dienas trukę užsiėmimai

buvo pradėti darnia eiseną Dieveniškų miestelio gatvėmis, iškilminga rikiuote aikštėje prie bažnyčios.

Garbingi sąskrydžio svečiai sveikino jaunuosius šaulius, linkėjo būti dorais ir garbingais Lietuvos piliečiais, kilniais darbais ir žygiams šlovinti jaunojo šaulio vardą, žengti per gyvenimą aukštai iškelta galva.

Jaunasis šaulys Tomas Selectickis pasidžiaugė, kad Šalčininkų krašto jaunieji šauliai tradiciškai vasaros pradžią pradeda rimtu renginiu.

- O kad taja vieta yra Dieveniškės – ištis puiku, - pasakojo Tomas. - Čia jaučiamės puikiai, sudarytos visos sąlygos gerai ir re-

zultatyviai pasitobulinti jaunojo šaulio žinias ir įgūdžius.

Lietuvos kariuomenės kūrėjų savanorių sąjungos (LKKSS) Vilniaus skyriaus pirmininkas ats. ltn. dr. Vytautas Račkauskas ir septyniolika jo vyrų („juodosios beretės“), dalyvavusių iškilmingoje eisenoje ir rikiuotėje, neslėpė pasididžiavimo jaunaisiais Šalčininkų krašto šauliais ir jų vadu Eimantu Tamulynu.

- Ypatingi padėkos ir pagarbos žodžiai skirtini šioms šios lietuvių žemės jauniems patriotams, - sakė Vytautas Račkauskas. - Tokios darnos ir susiklausymo linkėčiau visoms Lietuvos jaunųjų šaulių kuopoms.

Savanoriai kūrėjai ats. plk. ltn. Bronislovas Juozaitis ir ats. eil. Valdas Venskus jauniems Šalčininkų šauliams įteikė LKKSS Vilniaus skyriaus dovaną - du mokomuosius automatinius ginklus G36-KE (bendra dovanos vertė - 1160 Lt). Tokią pat dovaną Šalčininkų jaunieji šauliai jau yra gavę iš Vilniaus savanorių kūrėjų per jų priesaikos dieną, Kovo 11-ąją, Vilniuje, prie partizanų generolo Jono Žemaičio-Vytauto paminklo. Šalčininkų krašto šaulių vadui E. Tamulynui iškilmingai įteiktas LKKSS nario pažymėjimas ir savanorio kūrėjo ženklas.

Šalčininkų Lietuvos tūkstantmečio gimnazijos direkto-

rius Vidmantas Žilius pasveikino sąskrydžio dalyvius ir 45-iems jaunuoliams, davusiems jaunojo šaulio įžadus, palinkėjo būti vertais ir garbingais Lietuvos piliečiais.

Dieveniškų bažnyčioje klebonas Domas Valančiauskas atlaikė mišias už Lietuvą Tėvyne ir šaulius. Senokai ši bažnyčia jau buvo mačiusi tiek lietuviškai šnekančio jaunimo ir garbių svečių... Visos vietos užimtos, nuotaika pakili, klebono gyvas žodis giliai smigo į širdį...

Po mišių darni šventės dalyvių rikiuotė žygiavo miestelio gatvėmis, mokykloje „užkirta kareiviškos košės“... Išlydėti svečiai... Likę jaunieji šauliai toliau tęsė savo pratybas...

Gyvenimas pagal Ivoną

Atkelta iš 1 p.

O šiaip norėčiau ir į misiją kada nors išvažiuoti. Norėjau į CKB kuopą pereiti, tačiau tos kuopos vadovybė sakė, kad turi pakankamai karių, o ir mano anglų kalbos žinios pasirodė per menkos, tad ir pasilikau savo senoje Trakų kuopoje, kurioje jau tarnauju 7-erius metus, bet dabar nusprendžiau papildomai mokytis anglų kalbos.

Dėl profesinių pasiekimų ir tikslų atrodo viskas aišku. Idomu, kaip apskritai atsirado noras eiti į kariuomenę? Gal tėvai ar seneliai buvo susiję su tuo?

Ne, nei seneliai, nei tėvai neturėjo su kariuomene nieko bendro. Kai sugalvojau stoti į Karo akademią tėčiui buvo šokas, o mamai - dar didesnis. Po to kažkaip apsiraminu, o mamai galiau-

siai net pradėjo patikti. Kai man buvo suteiktas leitenantės laipsnis, tai labai džiaugėsi. Išties aš ir pati negaliu tiksliai pasakyti, kodėl mane taip traukė į kariuomenę. Prisimenu, kad nuo 8 klasės labai norėjau patekti į Karo akademią. Tėvai, supratę, kad aš labai rimtai į tai žiūriu, mane palaikė, tad pradėjau ruoštis, bėgiojau krosus, mama laiką fiksuodavo su laikrodžiu. Tačiau, gyvenime daug kas keičiasi, Karo akademija liko kažkur už manęs, aš įstoju studijuoti teisės į Mykolo Riomerio universitetą ir nuėjau tarnauti į Savanorių pajėgas. Tėvams šis mano sprendimas nelabai nepatiko. Galbūt buvo susidarę nuomonė, kad savanoris tai tik sukarintasis valstietis nieko neišmanantis karyboje ir veltui leidžiantis laiką miškuose. Tačiau po kurio lai-

ko įsitikino, kad taip nėra ir nusiramino.

Ir vis dėl to: iš kur tas noras į kariuomenę?..

Na, man patinka drausmė, pedantiškumas, esu lankiusi karatė užsiėmimus. Daug kas sako, kad merginos mėgsta tik apsipirkinėti ir žiūrėti serialus, bet tai ne apie mane. Nei apsipirkinėti, nei serialų žiūrėti aš nemėgstu. Išties, charakteriu esu labiau panaši į tėtį, o išvaizda į mamą. Tėtis visuomet labai mėgdavo žiūrėti karinius ir dokumentinius filmus, aš mielai žiūrėdavau kartu su juo. Apskritai aš nesuprantu kodėl vaikinais taip nenori tarnauti. Tarnyba kariuomenėje, drausmė ir tvarka joje vaikinams padaro tikrais, atsakingais vyrais, o „mamyčių sūneliai“ merginoms nepatinka.

O kaip vyras į tai žiūri?

Na, mano vyras irgi karys savanoris ir iš tos pačios kuopos. Taigi, susiradau čia dar ir vyrą. Šių metų balandį paminėjome pirmąsias vestuvių metines.

Jeį ne paslaptis, kaip jūs susitikote?

Mano vyras buvo atsakingas už visus budėjimus ir tais klausimais „svarbesnis“ nei vadas. Iš pradžių duodavo man tik dvi budėjimų dienas, po to tris, o dar vėliau gavau ir daugiau. Draugauti mes ne iš karto pradėjome. Kiekvienas turėjome savo gyvenimą, tačiau ilgainiui užsimezgė artimesnė draugystė. Paradoksalu, bet mano vyras, ilgiau už mane išstarnavęs pajėgoje, yra pasiekęs mažiau nei aš.

Vadinasi jis iš tų vyrų karių, kurie labiau leidžia pasireikšti tarnyboje moterims karėms. Dėkoju už malonų pokalbį.

Pagudonės poligone

Kpt. Ramūnas RAZGUS

Žemaičių rinktinė

Gegužės 15-17 d. vyko Žemaičių rinktinės profesinės karo tarnybos karių lauko taktinės pratybos. Tai jau antrosios tokio pobūdžio pratybos šį pusmetį, vykusios Pagudonės poligone (Telsių rajonas).

Lauko taktinės pratybos skirtos Savanorių pajėgų profesinės karo tarnybos karių individualių įgūdžių ir kovinio pasirengimo tobulinimui.

Pratybų metu kariai pakartoję karo topografijos, ryšių, taktikos, ginkluotės ir šaudybos temas, taip pat skyriaus kovinių rikiuočių, puolimo operacijų temas ir praktinį jų įsisavinimą. Šių pratybų metu kariai atliko topografinį žygį bei 8 km karinį žygį.

Savanas Afganistane pasiilgo gimtinės

Eil. Vilius DŽIAVEČKA
„Savanas“ korespondentas

Gegužės 29 d. Panevėžyje, Laisvės aikštėje, oficialios ceremonijos metu sutikti iš tarptautinės misijos Afganistane grįžę Lietuvos savanoriai. Gimtajame mieste sutikti Vyčio rinktinės kariai, kurie pusę metų tarnavo Goro provincijos atkūrimo grupės keturioliktoje pamainoje (PAG-14), taip pat kiti kariai, dalyvavę provincijoje veikiančioje Policijos mokymo grupėje ir atlikę misiją įvairiuose tarptautinės operacijos štabuose Afganistane.

Grįžę kariai buvo apdovanoti medaliais už dalyvavimą tarptautinėje operacijose, kariuomenės vado, Jungtinio štabo viršininko, Sausumos ir Savanorių pajėgų vadų apdovanojimais.

- Jūs savo darbą padarėte puikiai. Esu įsitikinusi, kad kiekvienas jūsų buvotė Lietuvos ambasadoriais. Kiekvieno kario indėlis į Goro provincijos atkūrimą yra ir indėlis į mūsų saugumą. Ko gero paskutinį kartą Panevėžyje sutinkame mūsų karius, grįžusius iš Afganistano, nes kitais metais perduosime atsakomybę už provincijos saugumą afganistaniečiams, – kalbėjo krašto apsaugos ministrė Rasa Juknevičienė, dėkojusi kariams ir jų artimiesiems už paramą ir palaikymą.

Kariuomenės vadas gen. lt. Arvydas Pocius kariams dėkojo už puikiai atliktas užduotis:

- Mūsų sąjungininkai NATO žino, kad kur lietuviai nuvažiuos, ten užduotis bus atlikta puikiai.

PAG-14 vadas plk. lt. Eligijus Senulis, tarptautinėje misijoje da-

Plk. lt. Eligijus Senulis

lyvavo jau trečią kartą. Pirmas kartas buvo Kosove, prieš dešimtmetį, vėliau, prieš penkerius metus - PAG-4, kur karininkui teko vykdyti štabo viršininko pareigas. Dabar – vadas. Pareigybė, reikalaujanti didžiulės atsakomybės ir dar daugiau darbo:

- Esi už viską atsakingas, o tai tikrai nemaža našta. Apie viską reikia galvoti, prisiminti, reaguoti, priiminti sudėtingus sprendimus. Bet tai jau praeitis. Goro provincijos sostinė Čagčaranas sparčiai auga ir vystosi toliau. Vis daugiau žmonių atsikelia ten gyventi, perka sklypus, statosi namus. Tai rodo, kad reikalai provincijoje gerėja, ten galima pragyventi, užsiimti verslu. Naktimis miestas apšviestas žibintų, dieną generuojančių saulės energiją, gatvės asfaltuotos, puikus, modernizuotas oro uostas, sutvarkytas pakilimo takas. Lėšos ir tarptautiniai projektai jau pasiekia ne tik provincijos centrą, bet ir kitus Goro provincijos rajonus. Kiek teko aplankyti kitas gyvenvietes, visur policijos nuovados, mokyklos, gydymo įstaigos, kita infrastruktūra, reika-

PAG-14 kariai išsirikiavo Laisvės aikštėje Panevėžyje

Vyr. srž. Eugenijaus Žygačio nuotrauka

linga vietos žmonėms ir valdžios įstaigoms funkcionuoti, yra modernizuota, pastatyta naujai, arba įvairių projektų įgyvendinimas jau

vyksta. Kad būtų užtikrinta nuosekli provincijos infrastruktūros plėtra, dirba mūsų specialiosios misijos atstovai, nevyriausybinkai ir

kitos organizacijos. Santykiai su vietos valdžios buvo puikūs.

Nukelta į 8 p.

Šventė ir kariams, ir visuomenei

Vilma KOJELIENĖ
Žemaičių rinktinė

Gegužės 19 d. Klaipėdoje vyko Partizanų pagerbimo, kariuomenės ir visuomenės dienai skirti renginiai. Tą pačią dieną Žemaičių rinktinė paminėjo 21-ąsias įkūrimo metines. Klaipėdos kruižinių ir karo laivų terminale nuo ankstauro ryto įsikūrė visas karinis miestelis. Savo ginkluotės, ekipuotės, karinės technikos, įrangos ir nuotraukų ekspozicijas pristatė Karinės jūrų pajėgos, Žemaičių rinktinė, Butigeidžio batalionas, SOP kovinių narų tarnyba, Karo policijos Klaipėdos įgula, Jono Basanavičiaus karo medicinos tarnyba, Klaipėdos karininkų ramovė ir Klaipėdos šauliai. Šventė tradiciškai prasidėjo iškilminga KJP mokymo centro jaunesniųjų karininkų rengimo kursų klausytojų priesaikos ceremonija. Puikus oras į šventę atviliojo neįprastai daug klaipėdiškių, galėjusių apžiūrėti karo laivus, susipažinti su kovinių narų komandos įranga ir ginkluote, pabendrauti ir nusifotografuoti su kariais.

Skambant KJP orkestro būgnams į laivų terminalą išvygavo Žemaičių rinktinės savanoriai,

Apdovanojimus įteikia rinktinės vadas plk. lt. Kazimieras Čiuplinskas

Vrš. Leono Mileikio nuotrauka

vedami rinktinės štabo viršininko mjr. Vytauto Mušinskio. Rinktinės karius sveikino KJP vadas fl. adm. Kęstutis Macijauskas, Butigeidžio bataliono vadas plk. lt. Algirdas Mackonis. Renginyje taip pat dalyvavo buvęs rinktinės vadas, dabar vadovaujantis

Klaipėdos karininkų ramovei ats. plk. lt. Leonas Stonkus. Rinktinės vadas plk. lt. Kazimieras Čiuplinskas, sveikindamas karius su švente, kalbėjo, kad nuo rinktinės įkūrimo daug kas pasikeitė: rinktinės atsakomybės ribos ir užduotys, vadai ir kariai, ginkluotė ir

uniformos, tačiau nesikeitė tikslas ir idėja – ginti Lietuvos laisvę ir nepriklausomybę. Rinktinės vadas įteikė pajėgų medalį „Už pavyzdinę tarnybą“ vyr. srž. Aringui Švedui, padėkos raštais apdovanojo pavyzdinai tarnaujančius rinktinės karius ir tarnautojus.

Po rikiuotės savanoriai galėjo įsilieti į kariuomenės ir visuomenės šventės šurmulį. Vieni džiaugėsi galimybe pirmą kartą apžiūrėti karo laivus, kiti, atvykę su šeimomis, apžiūrėjo ekspozicijas. Daugiausia dėmesio sulaukė SOP kariai, kurie visą dieną buvo apsupti būrio susidomėjusių vaikų. Ne tik vaikams, bet ir suaugusiems didžiulį įspūdį darė speciali karių apranga ir ginkluotė. Čia pat veikė ir Klaipėdos regiono karo prievolės ir komplektavimo tarnybos punktas, buvo dalinama agitacinė medžiaga. Visą dieną terminale netilo muzika. Skambėjo KJP orkestro, Klaipėdos karininkų ramovės estradinio ansamblio ir Klaipėdos kolegijos instrumentinės vokalinės grupės melodijos. Norintys gavo kareiviškos košės ir arbatos.

Rinktinės štabo S5 skyriaus viršininkas kpt. Ramūnas Razgus džiaugėsi, kad į Partizanų pagerbimo, visuomenės ir kariuomenės dienos renginių programą įtraukus ir Žemaičių rinktinės įkūrimo paminėjimą, šventė ne tik visuomenei, bet ir savanoriams, išsibarsčiusiems po visą Žemaitijos regioną, ir ne visada turintiems galimybę atvykti į tokius renginius.

Kardo kirčiai Adažiuose

Atkelta iš 1 p.

Savo ruožtu, Adažiuose kariai savanoriai vykdė įvairias tarptautinių operacijų užduotis: konvojavimo, patruliavimo apgyvendintose vietovėse, bazės gynybos, užkardų, pastatų ir teritorijų valymo, sprogmenų nukenksminimo ir kt.

„Kardo kirčio“ pratybos Baltijos šalyse vyko jau antrąjį kartą. Pirmąkart jos surengtos 2010 metais; tada dalyvavo PAG-14 kariai, kurie prieš keletą savaičių, sėkmingai atlikę užduotis Afganistane jau sugrįžo į Lietuvą.

Birželio 13 dieną Adažių poligone apsilankęs JAV sausumos pajėgų Europoje vadas gen. ltn. Markas Hertlingas pažymėjo, kad bendradarbiavimas suteikia galimybę išspręsti tiek dideles, tiek mažas problemas, kurios gali iškilti bendrai veikiant sąjungininkų pajėgoms:

- Aš esu senas karys ir per ilgus savo tarnybos metus įsisavinau vieną taisyklę - mūšio lauke negalima mokytis, ten reikia veikti.

Pratybos tam suteikė puikią galimybę – latvių kariai turėjo įvykdyti nelengvą užduotį - neleisti praeiti „priešo“ konvojui. Gauta informacija, kad „priešas“ ketina gabenti savo amuniciją ir ginkluotę. Paremami pėstininkų veiksmus ant žemės, danguje pasirodė ir efektyvia ugnimi „priešo“ techniką naikino amerikiečių lėktuvai A-10, ginkluoti 30 mm kalibro patrankomis, kuriomis galima sunaikinti ir tankus. Orlaiviai dislokuoti Vokietijoje, jie sėkmingai naudojami ir Afganistane.

Pratybas stebėjęs KASP vadas plk. Romualdas Moldaris sakė:

- Pakako matyti vieną operaciją ir tapo aišku - ar kariai tinkamai pasirengę, ar noriai dalyvauja pratybose. Apskritai, tokio lygmens pratybos yra labai naudingos, nes čia, tarptautinėje aplinkoje, Lietuvos kariai savanoriai, dirbdami su įvairių šalių instruktoriais ir kariais, kaskart atlieka įvairius veiksmus, nuosekliai rengiasi tam, kas jų laukia – misijai Afganistane. Tai ne vien pratybos, bet ir įvairių šalių

Lietuvos ir Latvijos savanorių vadai plk. Romualdas Moldaris ir plk. Leonidas Kalninis

JAV generolas Markas Hertlingas ir KASP vyr. puskarininkis srž. mjr. Darius Masiulis

Lietuviai vykdė užkardos, pastatų ir teritorijos apieškos bei valymo operaciją

karių dalijimasis vertinga patirtimi. Malonu, kad viskas vyksta sklandžiai, taip pat girdėti gerus atsiliepimus apie KASP karius. Noriu padėkoti Didžiosios Kovos rinktinės ir būsimajam PAG-16 vadui mjr. Linui Kubiliui, kad pratyboms buvo tinkamai pasirengta. Mokymų organizatoriai ir vadovybė pažymėjo aukštą lietuvių karių morale, profesionalumą, ir karišką išvaizdą. Esu patenkintas jų pasirengimu.

Anot KASP vyriausiojo puskarininkio srž. mjr. Dariaus Masiulio, kariesiems svarbios visos pratybos:

- „Kardo kirtyje“ dalyvaujantys Latvijos, Estijos, JAV ir Kanados, taip pat Lietuvos kariai turi skirtingą patirtį, todėl ja labai svarbu pasidalinti. JAV kariai minėjo, kad kai kurių dalykų galima puikiai pasimokyti iš mūsų karių, gražiai atsiliepė apie lietuvių profesionalumą. Pensilvanijos nacionalinės gvardijos kariai sakė norintys dalyvauti pratybose Lietuvoje, jei tik būtų tokia galimybė.

PAG-16 štabo kuopos būrio vadas vyr. ltn. Paulius Bačiulis:

- Pratybose vienu metu reikia

atlikti daug užduočių, atrodytų sunku, tačiau sudėtingos situacijos didina karių pasitikėjimą savo jėgomis. Visą pirmąją pratybų savaitę aš vadovauju ir prie mūsų būrio priskirtam vienam Pensilvanijos nacionalinės gvardijos karių skyriui su pėstininkų kovos mašina. Jie dalyvauja visose mūsų būrio užduotyse. Mūsų ir JAV kariai ne tik dirba kartu, bet ir laisvalaikiu diskutuoja apie taktiką, procedūras, misijų patirtį.

Kartu su amerikiečiais lietuviai vykdė užkardos, pastatų ir terito-

rijos apieškos bei valymo operaciją. Pagrindinė operacijos užduotis - sulaukti vietinį „terroristų“ lyderį, surasti sprogstamųjų užtaisų laboratoriją ir ginklų sandėlį, o tai nebuvo taip paprasta.

- Pačioje operacijos pradžioje buvo sunaikintas vienas mūsų visureigis ir tai keitė operacijos eigą, - kalbėjo užduotyje dalyvavęs vyr. eil. Marius Komka. - Apieškoje svarbi kiekviena smulkmena, galinti turėti įtakos karių saugumui ir tolesnei situacijos eigai. Turi visada išlikti budrus, stebėti draugus, nuolat kintančią aplinką ir paklusti vadų įsakymams.

Būryje operacijai Afganistane rengiasi ir eil. Vida Riukienė. Savanorių pajėgose ji tarnauja nuo 2007 metų. Jauna ir kovinga karė šiuo metu studijuoja Mykolo Riomerio universitete, tačiau dėl galimybės išvykti į Afganistaną pasiėmė akademinės atostogas.

- Galimybės išvykti į tarptautinę misiją gali daugiau ir nepasitaikyti, - kalbėjo Vida. - Apieškoje supratau, kad niekada nežinai, kas gali nutikti. Tik gavus užduotį, viskas atrodė aišku ir nesudėtinga, bet jai prasidėjus, padėtis pasikeitė. Gera Latvijos karių, beje, Afganistano veteranų, imitavusių ieškomus asmenis vaidyba, taip pat nemažiau geras situaciją koordinavusių Lietuvos karininkų iš Sausumos pajėgų pasirengimas pradžioje sukėlė tam tikrą sumaištį, bet greita reakcija, budrumas, pasitikėjimas bendražygiais lėmė, kad savo užduotį įvykdėme. Žinoma padarėme klaidų, buvo ir nuostolių, bet šie mokymai padėjo suprasti, kad tik saugodami vienas kitą, pasitikėdami ir dirbdami kartu, tobulindami igūdžius galime pasiekti geresnių rezultatų.

Misijai Afganistane nuo šių metų pradžios besirengiančiai PAG-16 pamainai šios pratybos yra aktyvaus pasirengimo dalis. Savanoriai į Afganistaną išvyks šių metų lapkričio mėnesį, kaip ir pratybose dalyvaujantys Latvijos kariai, tik pastarieji - dar anksčiau.

Eil. Viliaus Džiavečkos nuotraukos

Tobulino lauko taktikos bei derybų igūdžius

Eil. Jolanta SPANGVIČIŪTĖ

Didžiosios Kovos rinktinės CKB kuopa

Gegužės 18-20 dienomis Panevėžyje, Mindaugo batalione, Didžiosios Kovos rinktinės 801 (civilių ir karių bendradarbiavimo) kuopos kariai kartu su Mindaugo bataliono kariais dalyvavo nepertraukiamuose dviejų parų mokymuose.

Gegužės 18-osios vakarą Vilniuje, Gedimino štabo batalione, po darbų susirinkę kariai savanoriai pirmiausia iš klausė paskaitos apie pabėgėlių ir perkeltųjų asmenų centrų įkūrimą bei buvo supažindinti su pagrindiniais reikalavimais, norint įkurti tokius centrus. Po paskaitos kariai išvyko tęsti pratybų į Panevėžyje dislokuotą Mindaugo batalioną.

Saulėtą ir giedrą šeštadienio rytą grupėmis suskirstyti kariai pratybas pradėjo 8 km orientavimosi žygiu, kurio metu reikėjo susiorientuoti vietovėje, rasti reikiamus maršruto taškus bei nustatyti laiku pasiekti maršruto finišą.

Sekanti užduotis reikalavo iš karių drąsos ir ryžto. Kariesiems reikėjo įveikti kliūtis, o norint jas sėkmingai įveikti būtina pasitikėti savo komanda.

Artėjant vakarui kariai tobulino lauko taktikos igūdžius: savanoriai turėjo veikti lauke tiesiogiai apšaudomi priešo, sėkmingai atsitraukti bei užimti patrulio bazę ir vykdyti stebėjimą naktį.

Antrosios dienos pratybų užduotys buvo susijusios su civilių ir karių bendradarbiavimo specifika: kariai turėjo susipažinti su

pagrindiniais derybų ir tarpininkavimo principais bei mokėti juos taikyti praktiškai. Svarbi užduotis - sukurti bei palaikyti sąveiką ir koordinuoti veiklą su civilinėmis organizacijomis. Taip pat kariesiems teko nelengva užduotis - suteikti skubią paramą civiliams, įgyvendinant greito poveikio projektus.

- CKB kuopos veikla neatsiejama nuo bendradarbiavimo su kitais Lietuvos kariuomenės daliniais, todėl šios pratybos kuopai - labai svarbios. Tokios pratybos pradėtos ir organizuojamos, siekiant gerinti kuopos parengtumą. Šie mokymai - tai pirmasis toks bandymas, tikiu, kad panašių pratybų tik daugės, - apie savaitgalio mokymus kalbėjo CKB kuopos vado pareigas vykdantis kpt. Jaroslavas Dubaka.

Taktikos igūdžiai kariui svarbiausi

Autorės nuotrauka

Žvalgai kaupia patirtį

Srž. Justinas
RamonasVyr. eil. Audrius
KazlauskasSrž. Aleksandras
AsanavičiusEil. Justinas
VyšniauskasVyr. srž. Darius
AnužisGr. Pavelas
NesterovasGr. Arvydas
Sukuris

Eil. Vilius DŽIAVEČKA

„Savanas“ korespondentas

Gegužės 28-31 dienomis Gaižiūnų poligone Sausumos pajėgų žvalgai dalyvavo didžiausiose šį pusmetį žvalgybos lauko pratybose „Pėdsekys 2012“. Pratybas organizavo Sausumos pajėgų štabas ir „Geležinio Vilko“ brigada. Mokymai surengti pagal Sausumos pajėgų kovinio rengimo planą, orientuotą į žvalgų treniravimą atlikti individualias ir komandines žvalgybos užduotis. Pagrindiniai šių pratybų tikslai: sudaryti sąlygas žvalgybos vienetams pasidaryti patirtimi, treniruotis vykdant žvalgybines užduotis, lavinti taiklaus šaudymo įgūdžius, treniruotis persikelti per vandens kliūtį ir veikti priešiškoje teritorijoje, supažindinti su sprogstamaisiais užtaisais bei tobulinti ryšio palaikymo procedūras.

„Pėdsekys“ dalyvavę daugiau kaip 200 žvalgų iš Sausumos pajėgų, tame telkinyje ir kelios dešimtys savanorių, drauge treniravosi atlikti užduotis, tobulinti tarpusavio sąveiką, lavinti žvalgiui būtinus įgūdžius. Pratybų metu „Geležinio Vilko“ brigados štabo ir dalinių žvalgai kartu su visų Savanorių pajėgų rinktinėmis, Juozo Vitkaus-Kazimieraičio inžinerijos, Mindaugo, Birutės bei Gedimino štabo batalionų žvalgiais buvo suskirstyti į 8 būrio dydžio vienetus, kurie įsikūrė patrulio bazėse Gaižiūnų poligone ir vykdė jiems duotas užduotis: atliko kovinius šaudymus ir sprogdinimo darbus, įrenginėjo slėptuves, kėlėsi per vandens kliūtį, mokėsi snaperių taktikos ir maskuotės, treniravosi koreguoti netiesioginę ugnį ir palaikyti radijo ryšį.

Pratybų organizatoriams talkino Juozo Lukšos mokymo centro, „Geležinio Vilko“ brigados vadovybės ir Algirdo bataliono instruktoriai, kurie rūpinosi žvalgų parengimu inžinerijos, ginkluotės ir šaudybos bei netiesioginės ugnies koregavimo srityse.

Lavinti taiklaus šaulio įgūdžius žvalgams padėjo Specialiųjų operacijų pajėgų ir policijos antiteroristinių operacijų rinktinės „Aras“ specialistai.

Srž. Justinas Ramonas Vyčio rinktinėje tarnauja žvalgų būrio būrininku. Pasak seržanto, jauni žvalgai čia sužino daug naujų dalykų, o seniems tai geras žinių pasikartojimas, kuris yra visų mokslų motina ir puiki proga įtvirtinti savo įgūdžius. Žvalgas į profesinę tarnybą atėjo iš savanorių tarpo, kur perėjęs atranką į žvalgus, at-

Viena iš dviejų Savanorių pajėgų žvalgių – eil. Greta Indriulytė (antra iš dešinės)

Vyr. srž. Eugenijaus Žygaičio nuotraukos

siradus galimybei tapo profesinės karo tarnybos kariu. Net ir sunkiausių pratybų metu seržantas nesigaili dėl savo pasirinkimo:

- Darau tai kas man patinka ir džiaugiuosi.

Kartu su būrininku toje pačioje grupėje buvo ir daugiau karių iš Panevėžio. Vyr. eil. Audrius Kazlauskas – iš to pačio būrio. Pajėgose jau tryliką metų, iš jų apie dešimt atiduota žvalgams. Nepaisant nemenko stažo, savanoris nepraradęs susidomėjimo tarnyba. Iš pradžių, prieš dešimt metų, perėjo atranką į tuomet taip vadinamąjį greitojo reagavimo būrį, vėliau, po kelių reorganizacijų, tęsė tarnybą rinktinės žvalgų būryje:

- Reformų įkarštyje buvau grįžęs į paprastą pėstininkų kuopą, bet greitai supratau, kad man geriau pas žvalgus – padalinys draugiškesnis ir mažesnis, o kovinis rengimas įdomesnis ir tikrai sunkesnis. Džiaugiuosi, kad šiuo metu jis tampa dar įvairesnis, nebe pirmą kartą dalyvaujame bendrose Sausumos pajėgų žvalgų pratybose. Čia, kaip ir tarptautinėse pratybose, sužinai ką nors naujo iš kvalifikuotų instruktorių, kurie patys yra dalyvavę ne vienoje misijoje ar kovinėje operacijoje. Jų dėstoma teorija pagrįsta praktika išbandyta realiai, savo kailiu, o tai labai svarbu. Panevėžyje gerai sutariame ir su žvalgiais iš Mindaugo bataliono, su kuriais drauge dalyvaujame pratybose, naudingose užsiėmimuose, visi esame savi, o čia vėl kartu. Be abejonės, naujai išmokus dalykus stengiamės akty-

viai panaudoti ir savo būrio pratybose rinktinėje.

Vyr. eil. A. Kazlauskas susirūpinęs ir civiliniu išsilavinimu, planuoja studijuoti informacines technologijas, o vėliau, jeigu bus noro ir, žinoma, sveikatos – baigti rezervo būrių vadų kursą Karo akademijoje, tapti atsargos kariu.

Žvalgai pokalbio metu įrenginėjo slėptuvę. Reikėjo paslėpti konkretų daiktą ir pagal azimutą nubraižyti planą, kad kitas karys jį galėtų surasti ir žinotų, ne tik kurioje vietoje tiksliai, bet ir kokia dėžė paslėpta, kiek ji sveria:

- Kad dirbtume stropiau, su instruktoriais sutarėme, kokia bus „skatinimo“ sistema – klaidingai planą nubraižęs karys darys nurodytą skaičių atsispaudimų, taip ir dirbsime, tiksliau ir dar sušilsime...

Srž. Aleksandras Asanavičius, Dainavos rinktinėje tarnaujantis nuo 1997 – dviejų misijų Kosove veteranas, noriai dalyvauja pratybose:

- Vieni į mišką eina pramogauti, o aš einu laisvu laiku - į kariuomenę ir miškuose su žvalgiais dalyvauju pratybose. Pas mus, žvalgų būryje, visada puiki atmosfera, geresnė nei pėstininkų kuopoje, mažiau žmonių ir nedidelė personalo kaita. Visi esame draugai ir ne tik tarnyboje.

Jaunas žvalgas eil. Justinas Vyšniauskas Dainavos rinktinės žvalgų būryje tik antri metai. 2010 lapkritį Dragūnų batalione baigęs bazinį kario kursą buvo paskirtas į 101 kuopą, ten tarnavo apie metus, kol žvalgų būrio būrininkas

geram kariui nepasiūlė pereiti atranką į žvalgus:

- Tikrai nesitikėjau, kad sėkmingai ją įveiksiu, tačiau pasiryžau, dalyvavau ir man pavyko. Manau, svarbiausia labai norėti, žinoti, kodėl tu eini į ir tuomet tikrai tapsi žvalgu.

Savanoriui tai jau nebe pirmos pratybos su Sausumos pajėgų žvalgiais, tačiau „Pėdsekys“ jis dalyvauja pirmą kartą. Dar teko dalyvauti „Gintarinės vilties“ ir „Tvirtos skydo“ pratybose praėjusiais metais. Karys prisimena, „Viltyje“ kaip reta kepino saulė, o „Skyde“ buvo šaltoka, tačiau savanoriui visada padeda ne tik moralinis, bet ir geras fizinis pasirengimas:

- Anksčiau aktyviai sportavau, dalyvavau Šaulių sąjungos veikloje, ten daug išmokau, ir tai galbūt nulėmė mano norą savo ateitį susieti su kariuomene. Savanorių pajėgose noriu pabaigti kuo daugiau kursų, kur tik įmanoma dalyvauti, daugiau nei gali paprastas karys patirti ir pamatyti. Be abejonės, tai galiu padaryti tik tarnaudamas žvalgu. Šiose „Pėdsekio“ pratybose jau teko šaudyti iš automatinio šautuvo M-14, susipažinti su taiklaus šaudymo principais, įrenginėjome slėptuvę, mokėmės ir kartojome daug dalykų, ką privalo mokėti tikras žvalgas. Oras taip pat buvo mūsiškas – jau pirmąją naktį pliaupė lietus, o mes nakvojome patrulio bazėje. Labai padėjo palapinsiaustės, kurias sujungė puikiai įsitaissė poromis, tačiau drabužius ryte vis tiek teko džiovinti.

Savanas, pasirodo, ne tik am-

bicingas karys, bet ir studentas. Kaune, Kolpingo kolegijoje studijuojantis verslo anglų kalbą. Justinas moka ne tik angliskai, bet ir vokiškai – tikras žvalgas...

Vyr. srž. Darius Anužis iš Žemaičių rinktinės, žvalgų būrio būrininkas, su savo kariais treniravosi per ribotą laiką išskleisti anteną ir užtikrinti gerą radijo ryšį:

- Smagu dalyvauti šiose pratybose, čia juk ne tik radijo ryšio dalykais užsiimame, pratybos orientuotos į mokymo procesą, kurio metu mūsų kariai gali pasisemti daug naudingų žinių, mokėmės sprogdinimo darbų naudojant įvairias parankines priemones (kaip tikri partizanai!), tobuliname šaudymo įgūdžius, vyko ir kovinio šaudymo poromis užsiėmimai. Žmogus iš šalies pasakytų, kad tai tikrai pavojingi dalykai, tačiau čia susirinko nepaprasti kariai, o žvalgai. Jų pasirengimas – aukštesnio lygio. Nepaisant to, didžiausią išbandymą mūsiškiams surengė gamta. Vieną žvalgų grupę, tik persikėlusią per vandens kliūtį, susitvarkiusią ir persirengusią sausomis uniformomis, užklupo stiprus lietus. Reikėjo pamatyti kupinus nevilties jų veidus tuo metu... Ir dar, man, kaip senam Savanorių pajėgų kariui, vėliau perėjusiam į profesinę tarnybą, du kartus buvusiam Afganistane, labai malonu, kad pratybose vėl akcentuojama teritorinės gynybos svarba. Juk taip ruošėmės gintis nuo pat nepriklausomybės atkūrimo pradžios.

Gr. Pavelas Nesterovas iš Žemaičių rinktinės Savanorių pajėgose tarnauja septynerius metus. Iš jų – du metus žvalgų būryje. Anot savanorio, „Pėdsekio“ pratybos, tai ir egzaminas, kiek daug esi išmokęs ir taip pat neįkainojamos naujos informacijos šaltinis, dirbant su instruktoriais iš įvairių dalinių bei tarnybų. Ir dalijimasis patirtimi su kitų Sausumos pajėgų dalinių žvalgiais. Įvairios, žvalgiui naudingos patirties, karys turi sukauptęs ne tik tarnyboje, ar dalyvaujdamas tarptautinėje misijoje Kosove (KFOR-13), bet ir civiliniame gyvenime dirbdamas saugos tarnyboje, laisvalaikio propaguodamas parašiuotizmą, taktinį šaudymą, ir galop – medžioklę.

Toks mano pasirinkimas, - sako karys, - vieni renka poilsį prie televizoriaus, aš renkuosi tarnybą KASP žvalgų būryje ir tuo esu labai patenkintas.

Nukelta į 6 p.

Sportas

Išrinkta sportiškiausia rinktinės kuopa

Vilma KOJELIENĖ

Žemaičių rinktinė

Birželio 9-10 d. Armalėnuose, 310 pėstininkų kuopos dislokacijos vietoje, vyko Žemaičių rinktinės šaskrydis. Tai tradicinis renginys, kurio metu rinktinėje išrenkama sportiškiausia kuopa. Šiemet nugalėtojais tapo šaskrydžio šeimininkai – Šilutės 310 pėstininkų kuopos komanda. Vos pusmetį 310 pėstininkų kuopai vadovaujantis kpt. Gediminas Lapinskas buvo maloniai nustebintas varžybų rezultatais:

- Nesitikėjome pirmosios vietos, bet tarpiniai rezultatai po keturių šaskrydžio rungčių paskatino siekti pergalės. Ilgiausiai trukusios ir laimėtos krepšinio 3x3 varžybos atnešė šilutiškiams šaskrydžio nugalėtojų vardą.

Šiemet šaskrydyje dalyvavo 7 pėstininkų, bei štabo ir aptarnavimo kuopos komandos. Tai lyg „mažosios savanorių žaidynės“ ir proga atrinkti stipriausias rinktinės komandas, ruošiantis pirmąjį liepos savaitgalį Alytuje vyksiančioms KASP žaidynėms. Savanoriai varžėsi konkursinėse virvės traukimo, svarsčio kėlimo rungtyse, estafetėje „Kario kelias“, „Galiūnų konkurse“, tinklinio ir krepšinio varžybose. Šaskrydžio metu buvo ką veikti ir žiūrovams: savo jėgas susirinkusieji galėjo išbandyti rankų lenkimo, kareiviško bato

Nugalėtojai. Dauguma jų atstovaus Žemaičių rinktinėi XXII savanorių žaidynėse

Autorės nuotrauka

metimo ir smiginio rungtyse.

Šaskrydžio programą pajavairino svečių pasirodymai. Didelio sudomėjimo sulaukė Valstybės sienos apsaugos tarnybos pareigūnų su tarnybiniais šunimis pasirodymas. Viktorija ir Artūras Kochtovai, tarnaujantys Vileikių užkardeje, yra ir 310 pėstininkų kuopos kariai savanoriai. Jų pasirodymas sulaukė žiūrovų susižavėjimo šūksnių ir ovacijų. Šaskrydžio dalyviams savo „firminių“ patiekalų – plovu, vaišino buvęs Šilutės RTGŠ vadas ats. mjr. Jonas Purlys.

Gargždų 302 pėstininkų kuopos

kariai – pernykščiai nugalėtojai ir šiemet buvo kovingai nusiteikę, tačiau šįkart jiems teko nusileisti Šilutės savanoriams ir tenkintis II vieta. Treti liko skuodiškiai – 304 pėstininkų kuopos kariai.

Virvės traukimo rungtyje triumfavo Gargždų kuopa, nugalėjusi Skuodo savanorius. Trečioji vieta atiteko kringiškiams.

Svarsčio kėlimo rungtyje stipriausiai pasirodė Šilutės, antri – Gargždų, o treti – Šilalės savanoriai. Savo svorio kategorijose daugiausia taškų surinko eil. Valovlas Stirbys, j. eil. Ramūnas Ka-

valiauskas (Šilalė) ir eil. Edmundas Sūdžius (Šilutė).

Estafetėje „Kario kelias“ nepralenkiami buvo Kretingos savanoriai: broliai eil. Vytautas ir Rimantas Bočkai bei eil. Aleksandras Žuravliovas. Antrą vietą užėmė Šilutės, o trečią – Skuodo komanda.

„Galiūnų galiūnais“ šiemet tapo Šilutės savanoriai eil. Nerijus Srugys, eil. Tomas Lukošius, j. eil. Artūras Kudrešovas ir j. eil. Edgaras Sungaila. Antroji vieta „Galiūnų konkurse“ atiteko Šilalės, o trečia – Skuodo savanoriams.

Parko tinklinio varžybose pirmą vietą iškovojo Kretingos kariai: kpt. Tomas Balsevičius, j. eil. Dovydas Jaunius, gr. Artūras Klimas ir j. eil. Ingrida Kitajeva. Antra liko Skuodo, trečia – Gargždų komanda.

Ypač „karštas“ finalas buvo krepšinio aikštelėje. Finalinėse varžybose trečią vietą užėmė skuodiškiai vyr. ltn. Nerijus Rokanskis, j. eil. Hubertas Valbasas ir eil. Vilius Kryžius. Antroji vieta atiteko gargždiškiams kpt. Arūnui Jarui, eil. Giedriui Žemaičiui, j. eil. Donatui Kupreliui ir j. eil. Šarūnui Jurgelevičiui. Pirmąją vietą iškovojo Šilutės komanda: kpt. Gediminas Lapinskas, gr. Rimantas Puodžiūnas, eil. Ovidijus Lazauskas ir eil. Mantas Baranauskas. Šios varžybos ir nulėmė bendrą varžybų rezultatą – Šilutės 310 pėstininkų kuopa tapo šaskrydžio nugalėtoja.

Pagrindinį prizą komandai nugalėtojai įteikė Seimo narys Evaldas Jurkevičius. II ir III vietas nugalėtojus apdovanojo rinktinės vadas plk. ltn. Kazimieras Čiuplinas. Šaskrydžio vėliavą, skambant Mariaus Mikutavičiaus „Trims milijonaams“, nuleido 310 pėstininkų kuopos kariai. Vakarop visi rinkosi į diskoteką po atviru dangumi. Tarnybos draugams visą vakarą koncertavo 302 pėstininkų kuopos karys savanoris eil. Irmantas Korolkovas su grupe.

Triumfuojantis idiotizmas

Atkelta iš 6 p.

Simonavičiaus pažiūros buvo tik „teisingos“. Dar prieš karą gimusių dukterį pavadino ne kokia ten Nijole ar Živile, bet rusiškai: Svoboda, kad niekas Simonavičiaus neapkalintų nacionalizmu, jis – internacionalistas! Sniečkaus sėbro Kazio Preikšo dukters vardas Ninel. Perskaitykit iš antro gallo. Leninas! Tokių kvailių tuomet dar nebuvo labai daug, bent jau gerokai mažiau nei šiandieninėje Lietuvoje drebinančių kinkas prieš „europines vertybes“.

Po Stalino mirties Lietuvos aukštosios mokyklos stengėsi atsikratyti iš „plačiosios tėvynės“ atsistatę dėstytojų, dauguma tokių mokslo „korifėjų“ turėjo išvykti atgal, tačiau vienas kitas svetimtautis liko, užimdami lietuviams priklausiusias vietas.

Turėjo ateiti eilė ir tokiems „mokslininkams“ kaip Simonavičius – dėsto universitete, bet pats universitete nesimokęs. Simonavičius susirūpino: išspirs iš universiteto, kur reikės pasidėti? Sniečkus atgal į Centro komitetą vargu ar priims. Susirūpino ir pasirūpino: greitai gavo universiteto baigimo diplomą, mokslus jis esą baigė eksterneu. Universitetas buvo priverstas tokiems diplomus išrašinėti. Na, Simonavičius tai nors gimnazijoje mokėsis, bet štai teisininko diplomą universitetas turėjo

išrašyti ir Rainių žudynių organizatoriui Petriui Raslanui, tebaigusiam vos pradžios mokyklą!

Lengvai gavęs universiteto diplomą, Simonavičius susirūpino savo, kaip revoliucionieriaus, kvalifikacijomis ir rašo Sniečkui laišką: „Pagal partinį bilietą esu partijos narys nuo 1943 metų, o faktinai nuo 1925 metų. Prašau mane priimti Tamstai patogiu laiku partinio stažo atstatymo klausimu“. Sniečkus priėmė, tačiau „atstatyti“ stažo nepavyko.

Simonavičius prašė pas Sniečkus 1959 metų balandžio pabaigoje, o jau gegužės mėnesį rašė kitą laišką, apie padėtį gimtajame Užventyje. Smulkiai aprašo visas sugrįžusias į Užventį tremtinių šeimas ir piktinasi, kad jie, tie bandidai, ne tik sugrįžo, bet ir dirba, kai kurie net pensijas gauna, o juk turėjo likti Sibire visiems laikams. Nepatiko Simonavičiui ir generolas Albinas Čepas. Tai „fašistinės“ Lietuvos pulkininkas, o dabar vaikšto su tarybinio generolo uniforma. Jis buvo nacionalistas, nacionalistu ir liko. Kai tarybiniai žmonės fronte kovėsi su hitlerininkais, Čepas ramiausiai sėdėjo Maskvoje. Save Simonavičius laikė frontininku.

Dėl Čepo Sniečkaus ir Simonavičiaus nuomonės sutapo: nei Čepas, nei kiti Smetonos karininkai tarybiniais nevirto, tik apsimetinėja. Sniečkus aštriai kritikavo Pa-

leckį, esą šis idealizuoja buvusius „buržuazinės“ Lietuvos karininkus. Karas baigėsi ir jų paslaugos nebereikalingos.

Tokių kaip Simonavičius, žinusių Sniečkaus nuomonę, kad „organai“ nieko be priežasties neareštuodavo, netremdavo, nežudė, Lietuvoje nestigo. Nepavargstantis aukštaičių krašto praeities tyrinėtojas Vytautas Indrašius savo knygoje „Antakalniai ir Norvaišai“ aprašo dviejų aukštaičių kaimų istorijas. Norvaišiuose gyveno šviesūs ir sumanus ūkininkas Juozas Gladutis. Po karo jo gražioje sodyboje įsitaisė rusų smogikų būrys. Šeimininką su šeima išsiuntė į Sibirą, nes, be viso kito, jo gimnaitis Pranas Gladutis buvo Lietuvos kariuomenės pulkininkas leitenantas. Tą rusai žinoti negalėjo, tik vietiniai šuneliai. Kai smogikai turėjo persikelti į kitą vietą, sodybą sudegino: nėra tokių gražių sodybų Rusijoje, tai ir Lietuvoje neturi būti. Gladučiai iš tolimosios Irkutsko srities sugrįžo tik 1959 metais ir prisiglaudė pas kaimyną, sukeldami didžiausią Dusetų rajono vykdomojo komiteto pirmininko Lukoševičiaus ir milicijos viršininko Alekno pasipiktinimą. Alekna net parašė raštą Užpalių apylinkei, nurodydamas „paimti iš jų parašus, kad jie laike 10-ties parų išvyktų iš Lietuvos teritorijos“. Dešimt parų tai dar daug, iš Vilniaus įsakymo dingti per 24 valandas.

Alytaus iššūkis

Asta KAZLAUSKIENĖ

Dainavos rinktinė

Birželio 16 d. Dainavos rinktinė kartu su Alytaus miesto savivaldybe pirmą kartą organizavo multisporto varžybas „Alytaus iššūkis 2012“, kurios vyko Alytaus šventės „Baltosios rožės miestas švenčia“ metu. Varžybos surengtos siekiant propaguoti aktyvų laisvalaikį karių bei visuomenės tarpe.

Trasos dalyviai startavo Alytaus Jaunimo parke, kur nuo pat ankstyvo ryto šurmuliavo mies-

to šventės dalyviai ir svečiai, tad susirinko daug žmonių. Rungtys – persikėlimas virve per vandens telkinį, plaukimas baidare Nemunu bei leidimasis virve nuo tilto sukėlė daugiausiai emocijų.

Varžybos buvo komandinės, o komandą sudarė du žmonės. Dalyvavo 22 komandos.

Moterų grupėje laimėjo Laura Navikaitė ir Eglė Vindašiuūtė, mišrių komandų grupėje – Rasa Dzedulionienė ir Vaidas Dzedulionis, o vyrų grupėje nepralenkiami buvo Dainavos rinktinės kariai vyr. ltn. Vaidas Žlabys ir vyr. eil. Povilas Červonka.

Reiškiame nuoširdžią užuojautą Lietuvos kariuomenės vadui, savanoriui kūrėjui gen. ltn. Arvydui Pociui dėl mamos mirties.

LKKSS Vilniaus skyrius

Nuoširdžiai užjaučiame savanorių kūrėją Dainių Gudelį dėl mamos mirties.

LKKSS Vilniaus skyrius

Nuoširdžiai užjaučiame bendradarbę Almą Gedraitienę dėl brolio mirties.

KASP štabo valgykla

Savanas Afganistane pasiilgo gimtinės

Atkelta iš 3 p.

Kai kurie valdininkai ar pareigūnai mane atpažino iš karto ir dirbti su jais buvo dar paprasčiau. Tai, kad mūsų misija praėjo ramiai, be incidentų, buvo ne tik sėkmė, bet ir šio darbo, glaudaus bendradarbiavimo rezultatas, kurį stengiasi palaikyti visos provincijos atkūrimo grupės. Saugumo užtikrinamas pačiame Čagčarano mieste perduotas vietos saugumo pajėgoms, tuo būdu mes galėjome padidinti patrulių skaičių, aplankyti atokesnius rajonus. Labai efektyvūs buvo bendri patruliai su policija ar Čagčarane dislokuotos Afganistano kariuomenės kuopos kariais. Jie išsiaiškino savo žmonių bėdas ir poreikius, patys bandydavo spręsti jų problemas. Į tuos pačius patrulius pasiimdavome ir žurnalistų iš Čagčarano, jie turėdavo galimybę patys užfiksuoti mūsų gerus darbus ir juos paviešinti savo televizijos laidoje arba spaudoje. Su Goro provincijos gubernatoriumi Abdula Heivadu mums taip pat pasisekė, tai aukštos kultūros ir išsilavinimo žmogus. Manau, tai geriausias gubernatorius per visą provincijos atkūrimo grupių istoriją. Gubernatoriaus požiūris į daugelį dalykų artimas mūsų, kadangi jis, dirbęs ir gyvenęs Didžiojoje Britanijoje, pats supranta, kas Gorui būtų naudingiausia. Tai ambicingas žmogus, kuris turi daug minčių, kaip galima būtų modernizuoti jo gimtąjį kraštą. Gaila, kad galimybės kol kas nėra tokios didelės. Nepaisant to, nuo 2005 metų praėjus santykinai nedaug laiko, Goro provincijoje jau įvyko daug teigiamų pokyčių, ir tai yra visų provincijos atkūrimo grupių nuopelnas. Žingsnis po žingsnio. Džiaugiuosi savo grupės kariais, juos visus atsirinkau į šią misiją ir nesuklydau. Vienas pagrindinių kriterijų buvo į grupę atrinkti kuo daugiau žmonių iš Vyčio rinktinės, kurios pagrindu vienetas buvo suformuotas. Pirmenybę teikiau kariams dar nebuvusiems misijoje. Aišku, buvo žmonių jau tarnavusių Afganistane, tai ir nepamainomi mūsų vairuotojai, nuo kurių priklausė žmonių saugumas, taip pat štabo karininkai, kuriems žymiai lengviau dirbti jau išmanant tarptautines procedūras. Jie padėjo kitiems štabo kariams. Pati stovykla per penkerius metus labai pasikeitė, kai kur – neatpažįstamai. Iš palapinių miestelio mūsų stovykla išaugo į stacionarią, visi kariai gyvena konteineriuose, yra ramovė, koplyčia, sporto salė, kur žmonės galėjo sportuoti ir prasiblaškyti per misijos mėnesius. Tokiam ilgam laikui atitrūkti nuo Lietuvos, savo nuolatinės tarnybos vietos, šeimos, tikrai nebuvo lengva, tačiau savo pasiryžimu, visi kartu Vyčio rinktinei mes užtarnavome tarptautinės misijos ženklą,

Gr. Ramūnas Grišius

Vyr. eil. Marija Bekeraitė

Vyr. srž. Rolandas Ereksionas

Eil. Viliaus Džiavečkos nuotraukos

kuris garbingai prisegtas prie dalinio kovinės vėliavos.

PAG-14 štabo kuopos skyrininkas vyr. srž. Rolandas Ereksionas per pusmetį tarnybos misijoje pasiilgo visko, kas lietuviška, o labiausiai žalios spalvos, šeimos ir gimtinės:

- Žaliuojančią Lietuvą pirmiausia pamatėme dar būdami ore. Pirmasis vaizdas ką aš pamaciau, tai Šiluvos bažnyčia, o toliau žalia spalva, atrodo, tarsi pritraukė visų akis ir nusileidę Zoknių aerodrome galėjome ją mėgautis. Šį sugrįžimo jausmą, džiaugsmą, neįmanoma nupasakoti žodžiais, jį reikia patirti. Aišku ne vien dėl to kiekvienam kariui rekomenduojau išvykti į misiją. Afganistane vadovavau karių skyriui. Ilgokai truko mūsų pasirėngimas misijai, mokėmės taktikos, net pabodo, bet skyrius veikė darniai, visi tiksliai žinojo, ką reikės daryti misijoje. Kuo labiau artėjo išvažiavimas, tuo labiau pasirėngimas panašėjo į tikrą misiją. Skyriuje turėjau du karius, kurie jau nebe pirmą kartą vyko į Afganistaną. Tai skyriaus vairuotojai savanoriai srž. Grinkevičius ir vyr. eil. Gecevičius. Pastarasis, mano nuomone, geriausias vairuotojas mūsų PAG-e. Važinėjome šarvuotais „Hammeriais“. Ačiū Dievui, mūsų tarnybos laikotarpiu nebuvo jokių rimtų incidentų. Iš Afganistano parsivežėme tikrai daug išpūdžių - štai kartą su Afganistano kariais dalyvavome bendrame patrulyje į Bajanų kalnus, pakilome daugiau nei į trijų kilometrų aukštį virš jūros lygį ir pamatėme tikrą vietos kalną ir plokštikalnių grožį, kurio dar ilgai neužmiršime. Nepaisant to, greitai ten grįžti, veržtis į antrą misiją tikrai nesinori, bent jau artimiausius metus. Tai ne poilsis, o karinė misija.

Vyr. eil. Marija Bekeraitė iš Didžiosios Kovos rinktinės CKB (801) kuopos, pajėgose tarnauja jau penkeri metai. Ateidama į kariuomenę mergina turėjo aiškų motyvą – patekti į misiją. Provincijos atkūrimo grupės veikla tuomet jau buvo įsibėgėjusi, o Marija -

pradėjusi studijuoti retą specialybę Vilniaus universitete – iranistiką:

- Tik išvykusi į Afganistaną supratau, kad kalba sudėtingesnė, nei maniau. Aš supratau viską, galėdavau patikrinti vertėjus, kad šie versdami mūsų atstovams nesukčiautų, tačiau kalbėti buvo sunkiau. Nepaisant to, bendraudama su Goro moterimis, moterų reikalų departamente, visuomeninėse organizacijose kur tik galėjau kalbėjau jų kalba. Taip pat daug dirbau su Goro policininkėmis. Žinoma, misijos pradžioje mano sugebėjimas suprasti ir kalbėti dari kalba labai stebino ir džiugino afganus. Jų mąstymas keičiasi, tačiau nurodyti, kaip jie turi gyventi mes negalime. Padėti – taip. Ir ne tik moterims, niekam Goro provincijoje gyvenimas nėra lengvas, tačiau jie taip pripratę, tarpusavio santykiai, buitis, pasaulėjauta, viskas pagrįsta šimtmečių tradicijomis. Į tai reikia atsižvelgti, gerbti papročius ir vyresniuosius. Teigiama poslinkiai taip pat pastebimi, visame Afganistane daugėja moterų, įgyjančių išsilavinimą, baigiančių universitetus.

Jos stengiasi prisidėti prie naujo Afganistano kūrimo, pavyzdžiui, kelios policijos pareigūnės, su kuriomis nemažai dirbau. Toms, moterims, kurios iš provincijos niekur neišvyko, stengėmės padėti kitaip – su kolegų pagalba organizavau jų rankdarbių parodas, muges, padėdavome joms nors truputį užsidirbti. Smagu buvo tarnauti Gore, net norėčiau ten grįžti...

Gr. Ramūnas Grišius, savanoris iš Priskėlimo rinktinės, misijoje dalyvavo jau ketvirtą kartą. Tris kartus buvo Balkanuose – KFOR-11, KFOR-15 ir KFOR-20 kontingentuose, o dabar Afganistane. Karys penkioliktus metus tarnauja Kelmės kuopoje:

- Tarnyba patiko nuo pat pradžių, o kai pajėgos į misijas pradėjo siųsti karius savanorius, taip pat nesnaudžiau, o dalyvavau atrankose, stengiausi ir taip papuldavau į pagrindinę misijon rengiamų vienetų sudėtį. Šįkart buvau grandies vadas, padėjau skyrininkui, taip pat nevienos misijos veteranui vyr. srž. Svajūnui Paškevičiui. Jis irgi yra buvęs Kosove. Palyginti Balkanus ir Afganistaną

tikrai sunku, skirtumas – didžiulis, be abejonės, Kosovas labiau vakarietiška šalis, nors progresas juntamas ir Afganistane – sostiņėje dygsta modernūs pastatai, o provincijoje vaikai naudojami mobiliisiais telefonais. PAG-14 misija tikrai nebuvo sunki, Balkanuose kartais pasitaikydavo ir sunkiau. O Čagčarane, mūsų stovykloje, dabar sudarytos tikrai geros gyvenimo sąlygos, sutvarkyta buitis. Užduočių netrūko, laisvalaikiu taip pat turėdavome kas veikti, todėl laikas misijoje tikrai nestovėjo vietoje. Griežta dienotvarkė buvo kasdienybė. Visą reikėjo planuoti, nes po tarnybos atsigulti į lovą su kompiuteriu rankose – ne pats geriausias užsiėmimas, gali ir nugarą paskausti. Jei nesportuosi, nedalyvausi renginiuose, žiūrėk, ir vadinamųjų psichologinių problemų gali atsirasti... O kad jų nebūtų, ne tik misijoje, bet ir Lietuvoje, visiems savo tarnyboms draugams, su kuriais pradėjau tarnauti KASP ir su kuriais dalyvavau misijose, norėčiau palinkėti nebijoti naujų išbandymų ir tęsti tarnybą!

Žygis „Žalio Velnio takais“ 2012.07.21
 Jie paaukavo save už mūsų laisvą!

Maršrute:

- partizanų atminimo įamžinimo vietos;
- partizaniška stovykla;
- šaulių, kariuomenės kūrėjų, rokerių ir kiti postai.

Žygyje galima dalyvauti:

- pėsčiomis, dviračiais, keturračiais.

Po žygio, finišo vietoje vyks šventinė programa, veiks senovės amatų dirbtuvės ir daug kitų pramogų.

Didysis ratas - 44 km
 Mažasis ratas - 24 km

Registracija el. paštu: zygis.abromiskes@gmail.com, arba facebook: Abromiškės, tel. pasiteiravimui: 8 686 11 759

Savanas, SL 1469.
 Steigėja **Savanoriškoji krašto apsaugos tarnyba.**
 Leidžia **Krašto apsaugos savanorių pajėgos.**
 Laikraštis išeina vieną kartą per mėnesį.

Eina nuo 1991 02 09

Redakcijos adresas: LT-05110 Viršuliškių 36, Vilnius
 El. paštas: Vytautas.Voveris@mil.lt, Vilius.Dziavecka@mil.lt
 Spausdino „Respublikos“ spaustuvė, M.Sleževičiaus g. 7, Vilnius.

Ofsetinė spauda, 2 sp. lankai. Tiražas 2000 egz.

Indeksas 0099

Redaktorius
 ats. kpt. Vytautas Voveris
Korespondentas
 eil. Vilius Džiavečka

Maketavo UAB „Respublikos“ leidiniai“